

2. Коляда І.С. Інтеграція мистецьких дисциплін у процесі професійної підготовки актора // Проблемисучасного мистецтва. 2020. № 18. С. 102-107.

3. Левківська С.А. Міждисциплінарний підхід у мистецькій освіті : сучасні виклики і перспективи // Вісник КНУКіМ. Серія: Театральне мистецтво. 2022. № 46. С. 21-28.

ТЕАТРАЛЬНЕ МИСТЕЦТВО В СУЧАСНІЙ УКРАЇНСЬКІЙ КУЛЬТУРІ

Буряк В., здобувач вищої освіти

Науковий керівник: Ардельян Л., доцент кафедри сценічного мистецтва і культури, заслужена артистка України

Київський національний університет технологій та дизайну

Ключові слова: театр, українська культура, театральне мистецтво, сучасний театр.

Театральне мистецтво завжди було важливою частиною культури, адже воно здатне відображати дух часу, впливати на суспільство, формувати цінності й національну свідомість. У сучасній Україні, особливо в умовах війни, театр виконує не лише естетичну, а й соціальну, культурну та навіть терапевтичну функцію.

Сучасний український театр активно сприяє затвердженню національної самосвідомості, формування національної ідентичності. Постановки на історичні, патріотичні та мовно-культурні теми актуалізують питання, важливі для українського суспільства. Театральне мистецтво допомагає зберегти культурну спадщину, осмислити історичний досвід і відчути гордість за свою країну.

У сучасних театрах класичні твори української та світової драматургії набувають нового звучання. Режисери експериментують з формою та контекстом, переносячи події в сучасність або змінюючи акценти, щоб зробити теми ближчими до сьогодення. Завдяки цьому класика оживає та стає зрозумілою сучасному глядачеві.

В останнє десятиліття в Україні активно розвиваються незалежні театральні ініціативи. Це малі театри, творчі лабораторії, перформанс-платформи, що дозволяють режисерам і акторам вільно експериментувати. Такі театри, як «Дикий театр», «Театр переселенця» чи «PostPlay», порушують важливі соціальні теми, не обмежуючись канонами традиційної сцени.

Сьогодні театр не лише розважає, а й говорить з глядачем на складні теми: війна, насильство, внутрішні конфлікти, екологія, дискримінація. Соціальний театр стає майданчиком для діалогу, де глядач не просто споглядає, а співпереживає, аналізує й відкриває нові смисли.

Сучасний театр – театр ХХІ століття – це поєднання технологій, соціальної критики та катарсису повсякденності, взаємодія і активне втручання в реалії життя, осмислення фактів і формування перспектив. Театр, який співзвучний з ритмом сучасного суспільства. Сама парадигматика театру, як чистої форми істотно змінилася під впливом сучасного візуального мистецтва, філософських дискурсів, цифрових технологій та мас-медіа.

Відеоінсталяції, мультимедійні ефекти, доповнена реальність, інтерактивні елементи, дозволяють створювати нові художні форми, розширювати межі сцени та глибше залучати глядача до дії.

Українські театральні колективи активно беруть участь у міжнародних фестивалях, здобувають нагороди та увагу світової спільноти. Це не лише свідчить про високий рівень українського мистецтва, а й є способом представлення української культури за кордоном, формою культурної дипломатії.

З початком повномасштабної війни театр в Україні зазнав великих змін. Частина театрів вимушено евакуювалася або працює в складних умовах. Проте театр не зник — він трансформувався, набув нової сили. Багато вистав сьогодні присвячені темі війни, втрат, боротьби й надії. Театр став формою опору, підтримки і відновлення душевного стану як акторів, так і глядачів.

Сучасне українське театральне мистецтво — це не лише збереження традицій, а й сміливий крок у майбутнє. Воно динамічне, гнучке, соціально чутливе та технологічно просунуте. У часи викликів театр стає мовою, через яку суспільство говорить про важливе, зцілюється та об'єднується.

Безумовно, сьогодні стрімко змінюються сценічні форми, трансформується творче мислення. Врешті-решт, змінюються театральні технології, чого не можна не враховувати. Тож усвідомлення таких змін і водночас усвідомлення найкращих національних сценічних традицій – це і є національний сучасний театр, який має бути найкращим, найпатріотичнішим»

Список використаних джерел

1. Бурназова В. В. Роль комунікації акторів зі слухачами/глядачами у процесі театральної діяльності. Часопис Національної музичної академії України ім. П. І. Чайковського, Київ, 2024. (2(63), 85-99. [https://doi.org/10.31318/2414-052X.2\(63\).2024.310291](https://doi.org/10.31318/2414-052X.2(63).2024.310291))
2. Коляда І. С. Інтеграція мистецьких дисциплін у процесі професійної підготовки актора // Проблеми сучасного мистецтва. 2020. № 18. С. 102-107.
3. Левківська С. А. Міждисциплінарний підхід у мистецькій освіті: сучасні виклики і перспективи // Вісник КНУКіМ. Серія: Театральне мистецтво. 2022. № 46. С. 21-28.